

Молитвени испраћај о. Петра Дајковића: Увијек са својим народом и са својом Црквом

У родним Друшићима на гробљу код Цркве Светог Николе, данас, на празник Воздвижења часног Крста, 27. септембра, сахрањен је умировљени протојереј Петар Дајковић, који се упокојио у Господу 18. септембра у Берлину, у 76-ој години живота.

Опијело над одром новопрестављеног слуге Божјег служио је са свештенством и свештеноманаштвом Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

Прота Славко Зорица: Отац Петар достојни свједок Христовог Јеванђеља

Од оца Петра се опростио протојереј-ставрофор Славко Зорица, који га је познавао још од богословских дана када су заједно похађали Богословију Светог Саве у Београду, прије скоро 60 година. Тада је, како је казао, први пут чуо за његово село Друшиће и братство Дајковића, које је дало велике људе и Цркви и народу те су се свуда прочули као прави и честити људи.

“Такав је био и наш врли покојник протојереј Пера. Он је испунио онај завјет који је Његош препоручио кад је рекао гдје је зрно клицу заметнуло, онде нека и плодом почине. Он је то испунио и данас када га испраћамо сјећамо се и тих ријечи, сјећамо се и његовога живота који је био веома тежак”, казао је отац Славко.

Подсјетивши да је то било вријеме када су се за упис у богословију одлучивали само они који су заиста имали вјере, наде и љубави према Богу и своме роду, нагласио је да је отац Петар изабрао тај пут који води у живот, наслеђујући своје славне претке, између осталих нарочито великог архијереја Данила (Дајковића):

“Знао сам га као веома честитог и побожног онда дјечака, а касније као одраслог човјека и врлог свештеника. Он је као труба јерихонска разносио глас и науку Христову по свој васељени и на тај начин показао да је достојни свједок Христовог Јеванђеља.”

Истакао је да је отац Петар, испуњавајући Христову заповијест да иду у свијет и уче све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, и у најтежим тренуцима увијек то имао на уму и уздао се у Бога, који му је изобилно помагао. На тај начин је носио Христов лик у себи па се зато с правом може рећи да је био велика личност.

“Данас када га испраћамо, мало смо сјетни и тужни што се растајемо са њим, јер сваки растанак је тежак и по нашај слабости плачемо и тугујемо. Међутим, истовремено се и радујемо јер смо убијеђени да је наш драги покојник у загрљају Аврама, Исака и Јакова, у Царству небеском. Драги наш Перо, нека ти је вјечна слава и нека ти Бог душу прости. Помолићемо се за тебе и задржаћемо те у молитвеном сјећању, а молимо и тебе да нас се сјетиш када дођеш у Царство Божије. Свима вама који сте се дошли да одате пошту драгом покојнику, хвала. Помолимо се Богу за покој његове племените душе, да га Бог прими у рајско насеље. Нека му је вјечан помен и Бог да му душу прости”, казао је протојереј-ставрофор Славко Зорица.

Митрополит Јоаникије: Увијек са својим народом и са својом Црквом

Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије у опроштајном слову над гробом уснулог слуге Божијег оца Петра, говорио је о његовом животу који је био посвећен Богу и ближњима.

“Наш прота Перо Дајковић заврши свој земаљски живот и пређе у нови живот,

напушта овај свијет и, како се надамо, прелази у бољи свијет у наручје Божије, у Царство небеско да се придружи својим великим и часним прецима. Чека га и његов омиљени стриц блажене успомене Митрополит Данило (Дајковић) који је дошао у тешка времена у Црну Гору за архијереја, за владика црногорско-приморскога”, бесједио је Митрополит.

Подсјетио је да је Митрополит Данило затекао мали број свештеника те да је мало је ко хтио учити богословију, а већи дио оних које је слао на богословске школе, више није хтио да се врати у Црну Гору нити да прими свештенички чин. Тако је он био све до пред краја свога живота на великој муци како да одржи свештенички кадар, манастире и парохијске храмове и оно мало вјерујућег народа, које ни у вријеме комунизма није напустило своје светиње и угасило крсну свијећу, што је блаженопочивши Митрополит много цијенио. Борио се, како је једном рекао, “да сачува тај огањ свете православне вјере под пепелом па ће једнога дана, ако Бог да, да се разгори и заблиста тај огањ да се на њему сви огријемо”.

“Али Перо је остао вјеран своме стрицу и великом мученику тога времена Митрополиту Данилу (Дајковићу). Није хтио да оде неким другим путем, него се вратио у Црну Гору и послужио Митрополији црногорско-приморској и свом стрицу Митрополиту био дуже времена на помоћи. Касније, када је свештенство почело да се обнавља, он жељан слободе од младих дана, а будући и лијепо школован, отишао је у западни свијет и тамо часно и честито вршио свештеничку службу и остао вјеран Српској православној цркви и своме стрицу Митрополиту Данилу”, казао је Владика Јоаникије.

Прота је знао које је муке претрпио Митрополит Данило на столици митрополита црногорско-приморских и о томе је често причао, нарочито о оним временима када су комунистичке власти биле означиле Митрополита Данила (Дајковића) као главнога кривца и противника рушења Ловћенске капеле и скрнављења гроба Његошевог и гажења његовог аманета. Он и јесте био највећи противник тога злодјела, а познато је, присјетио се Владика, да су црногорске власти тражиле од Јосипа Броза да се он uklони са митрополитске столице:

“Такво је то било вријеме, и у тим временима бити вјеран Цркви и вјеран Митрополиту Данилу, значило је веома, веома много! А Перо је понио из својих Друшића, од својих великих, часних предака, све оне најљепше врлине које красе Црну Гору: тачан, поштен, одмјерен, честит, на његову ријеч си се могао ослонити...”

Истичући да је и сам био свједок када је у једној прилици прота одговорио онима који су својим причама подривали духовно, и тада и сада, Црну Гору, Митрополит Јоаникије је посебно нагласио да је он ту био јасан, изричит и непоколебљив, као и његов стриц Митрополит Данило:

“Човјек поживје свој вијек, видио свијета, ишао у оним временима гдје има више слободе, али увијек са својим народом, са својом Црквом. И завршивши своју службу, окончавајући свој земаљски вијек све се рађе враћао својој Црној Гори. И не памтим да је дошао у Црну Гору, а да није посјетио Цетињски манастир, братију манастира, свештенике у Митрополији и наравно, ако је било прилике, да се сретне и са Митрополитом, и раније и сада. Ја сам му на томе много захвалан, а посебно што је одлучио, послје свога животнога пута који је прошао, да се врати Црној Гори и својим Друшићима, својим прецима, да се врати овој светињи коју су сви много вољели и гледали да је очувају, одрже и хвала Богу ево обновљена је. Знам да се томе много радовао.”

Високопреосвећени Митрополит је примјетио да таман када је обновљена црква, а на велики празник, што је посебни благослов, Воздвижења часног Крста Господњег, који је свједок Христовога распећа и васкрсења и побједи Христове над смрћу, он одлази у нови живот носећи знамење крста на своме срцу и на свом досадашњем животу.

“Сигуран сам да ће у том знаку ући и у нови живот, у Христово наручје јер је остао вјеран Господу и Његовоме Јеванђељу до краја. Драги Перо, хвала ти на томе што си био вјеран својој Цркви и у најтежим временима, што си испоштовао свога великога стрица Митрополита Данила, мученика и страдалника, што си увијек имао благу и лијепу ријеч, био си човјек од великог поштења и човјек здраве памети, чистог разума, чистога образа, наравно, и чисте душе. Посебно ти хвала што си се вратио своме завичају и овој светињи, да овдје у сијену своје цркве почиваш до васкрсења мртвих”, казао је на крају Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

+++

Отац Петар Дајковић рођен је 21. августа 1948. године у Друшићима као пето дијете оца Крцуна и мајке Златане рођ. Стругар. Његов отац Крцун је био рођени брат блаженог спомена Митрополита црногорско-приморског Данила (Дајковића).

Отац Петар је основну школу завршио у Друшићима и Рвашима, а потом Богословију Светог Саве у Београду, након чега се 1970. вратио на Цетиње код свог стрица, помажући му у црквеним административним пословима Митрополије. У међувремену је морао да одслужи и обавезни војни рок, а на Петровдан 1974. бива рукоположен у чин ђакона. Исте године се уписује на Богословски факултет у Београду, на којем и дипломира 1980. године, све вријеме студија обављајући дужности у Секретаријату Митрополији.

По ранијем договору свога стрица Митрополита Данила и Митрополита лењинградског (Санкт Петербург) Никодима (Ротова) 1982. године одлази на постдипломске студије на Лењинградској духовној академији у тадашњем Совјетском Савезу, гдје борави око двије и по године. Ректор те академије је у то вријеме био данашњи Патријарх московски и цијеле Русије Кирил.

Након боравка у Русији, одлази у западну Европу, настанивши се најприје у Регенсбургу, а потом у Берлину, у коме ће поживјети близу четрдесет година. Као свештеник Епархије британско-скандинавске Српске патријаршије у то вријеме служи у Дижону (Француска), Лондону (Велика Британија), у Данској и другдје по потреби.

Након одласка у мировину, углавном је служио у Храму Светог Саве у Берлину.

Оцу Петру вјечан спомен и Царство небеско!

Весна Девић

Фото: Жељко Драшковић

mitropolija.com